

ΔΥΟ ΛΑΜΠΑΔΕΣ

Στῆς κορυφῆς τὸ ἐρημοκκλήσι,
 ποὺ ἔχει ἡ Ὀλυμμένη Παναγιά,
 μυστικὸν ὄρθρον θὰ σημάνω.
 Θὰ ψάλλω, πρὶν ἡ αὐγὴ ροδίση,
 σεμνὴν ἀγάπης λειτρονγιά
 μὲ τὴν Ἀγάπην μου ἐδῶ πάνω

Λαμπάδες δυὸ ἀνάφτει ἐκείνη
 μ' ἀπόκρυφην ἀποθυμιά
 στὸ μαρμαρένιο μανουάλι.
 "Ὅ, τι θὰ ποῦνε καὶ θὰ γίνη:
 "Ἄς εἶναι τῆς Ζωῆς σου ἡ μιὰ
 καὶ τῆς Ἀγάπης σου ἡ ἄλλη!

29 Ἀπριλίου 96.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τὸ πολυθρόνον Πέρα ἔχάθη, μὲλις ἔκαμψαν τὴν
 ὁδὸν τοῦ στρατῶνος καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ δημαρ-
 χικοῦ κήπου Ταξιμ, δὲν ἀκούεται πλέον.

Οἱ περιπατηταὶ ἀραιοί, ἀλλ' ἡ ἀποφύρεϊα θαυ-
 μασία, μὲ καταπρασίονους κήπους καὶ ἐκεῖ κάτω ἐνῶ
 λευκάζει τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον, βαθυκύανος
 προβάλει ὁ Βόσπορος.

Ὁ ζηλευμένος Βόσπορος μὲ τὰς θαυμασίας ἀκτᾶς
 του. Ἡ Χρυσούπολις ὁμοιάζει μὲ λυχνίαν πολυφω-
 τον, τόσῳ ἀκτινοβολεῖ, ἀπὸ τὰ φιλήματα τοῦ ἡλίου.

Τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ ἡ Σοφία μὲ βλέμμα, τὸ ὁ-
 ποῖον πουθενὰ δὲν προσηλοῦται ἀλλ' ὅλα τὰ θεωπεύει.

Ἡ θεία της φορεμένη στὰ μαῦρα, τὰ ὁποῖα δὲν
 ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς τελευταίας ἀδελ-
 φῆς της (τῆς μητρὸς τῆς Σοφίας) ἔρχεται ὀλίγα βή-
 ματα κατόπιν καὶ κρατεῖ τὸ βαλάντιόν της, διὰ νὰ
 ἐλεήσει μὲ ὕψος ἀνθρώπου πολὺ ἐνοχληθέντος, μελα-
 νόφθαλμον ὑγιεινὴν ἐπαίτιδα, ἡ ὁποία δὲν ἔχει
 νὰ ἐπιδείξῃ ἔλκη, ἀλλὰ μόνον κερδίζει μὲ τὴν θρα-
 σύτητα καὶ τὴν ἐπιμονὴν της. Εἶνε σὰς βεβαιῶν τὰ
 μὲν ἐπικερδῆ προσόντα.

Ἡ Σοφία, στήριζεται ὅλη, εἰς τὸν βραχίονα τῆς
 μεγαλοσώμου φίλης της Θεοδώρας.

Καὶ προχωροῦν σιωπηλαὶ καὶ αἱ τρεῖς καὶ ὁ ἄνε-
 μος προσπαθεῖ νὰ πρᾶσῃ τοὺς πῖλους των καὶ ἡ φαι-
 δρὰ χαϊρέκακος φωνὴ τῆς ἐπαίτιδος, ἀκούεται ἀκο-
 λουθοῦσα τώρα ἄλλο θῆραμα.

— Οὔτε τὸν συμπαθῶ, οὔτε τὸν ἀντιπαθῶ λέγει
 τώρα σιγὰ σιγὰ ἡ Σοφία. Εἶνε συνοικέσιον ὑπο-
 λογισμοῦ.

Στῆς κορυφῆς τὸ ἐρημοκκλήσι
 μὲ τὴν Καλὴν ξαναγυρνῶ
 τὸ σήμαντρο γιὰ νὰ σημάνω.
 Θὰ ψάλλω, πρὶν ὁ ἥλιος δύσῃ,
 ἀγάπης ἅγιο σπερνὸ
 μὲ τὴν Ἀγάπην μου ἐδῶ πάνω.

Καὶ μπαίνει μὲ λαχτάρα ἐκείνη
 καὶ μπαίνω θαρρετὸς μαζί:
 — ποῖο κερὶ τάχα ἀνάφτει ἀκόμα; —
 "Ὅπως τὸ εἶπαν καὶ θὰ γίνη:
 Ἀκόμα ἡ ἀγάπην σου θὰ ζῇ
 κα' ὅταν μὲ θάψουνε στὸ χῶμα!

I. ΓΡΗΓΟΡΗΣ.

Ξεύρει, ὅτι εἶμαι ὀρφανὴ πλουσία καὶ μ' ἐκτιμᾷ
 ὅπως λέγει, καὶ ὡς ἄτομον. "Ἄν διστάζω, μὴ φαν-
 τασθῆς, ὅτι περιμένω τύχην καλλιτέραν καὶ ὅτι ὁ-
 νειροπολῶ μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ νὰ ἀνακαλύψω τὴν
 κλίμακα τοῦ Ἰακώβ καὶ ν' ἀναβῶ πολὺ ὑψηλὰ ἀλ-
 λά, νὰ... συνείθισα νὰ ζῶ μὲ τὴ θεία, ἀνεξάρτητη
 χωρὶς καμμιά συλλογὴ, μὲ τὰ βιβλία μου καὶ...
 μὲ σένα.

— Μὰ οὔτε ἀπὸ τὰ βιβλία σου θὰ χωρισθῆς, οὔτε
 ἀπὸ μέν. "Ἄν σὲ βιάζω, θὰ πῇ πῶς ξεύρω ὅτι θὰ
 εὐτυχῆσῃς. Πικραίνεις καὶ τὴ θεία σου. Φοβεῖται,
 μοῦ λέγει μήπως, ὅπως ὑποφέρει πάντα ἀπὸ τὴν
 καρδιά της, αὐτὴ ἡ καρδιά σταματήσῃ καμμιά μέ-
 ρα καὶ σὺ μείνης μόνη καὶ μὲ τὸ βαρὺ φορτίον, τὸ
 ἐπικίνδυνον φορτίον τῶν χρημάτων σου.

— Ἡ καὶ μὲν ἡ θεία, ὅλο τὸ θάνατο συλλογίζε-
 ται, τόσῳ τὸν συλλογίζεται, ὥστε ἐκεῖνος εὐτυχῶς
 τὴν βρέθηκε καὶ δὲν τὴν συλλογίζεται πλέον. Δὲν
 σοῦ φαίνεται νὰ βιάζεται καὶ γιὰ τὸ δικό μου γάμο
 καὶ γιὰ τὸ δικό της θάνατο;

— Τὴν δικαίωσω. "Ἄν αὐτὰ ποῦ λὲς τὰ ἔλεγες
 εἰς ἄλλην, ἄ... τότε θὰ ἐνόμιζεν ἡ ἄλλη αὐτὴ, ὅτι
 ἔχεις λόγους νῆρνηθῆς.

Τὸ ξεύρεις, περιττὸν νὰ σὲ διαβεβαιώσω. Θέλεις
 μάλιστα μιὰ μεγάλη ἀλήθειαν;

— Τί ἀλήθεια;

— Ὁ κ. Εὐτύχιος, εἶνε ἓνας νέος ποῦ τὸν ξεχω-
 ρίζω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. "Επειτα ἀγαπᾷ τὴν θεία, τὴν
 περιποιεῖται, ἀγαπᾷ ἐσένα καὶ γιὰ νὰ φθάσῃ κάναίς
 στὴν καρδιά μου, ἀπ' ἐκεῖ πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐγὼ
 δὲν φοβοῦμαι ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν γάμον.

— "Α... ὁ κύριος Εὐτύχιος. Γύρισε νὰ ἰδῇς τὴν σκηνή. Τὸ ζητιανᾶκι τοὺς ἀκολουθεῖ κ' ἐκεῖνος τρέχει, τρέχει γιὰ νὰ προσβῇ τὸ καπέλο τῆς θείας σου, ποῦ τὸ πῆρε ὁ ἀέρας. "Α... τὸ σταμάτησε τὸ καπέλο. ἀλλὰ καὶ τὸ ζητιανᾶκι σταμάτησε ἐκεῖνον. Νὰ νά... ἔρχονται ὅλοι μαζί. Γύρισε νὰ ἰδῇς τὸ σύμπλεγμα. Γύρισε. "Οχι, μὴ γυρίσης πές μου, πῶς δέχεται νὰ τοῦ πῶ ἐγὼ πρώτη τὴν καλὴ εἰδήση. ἄχ λέγε.. νὰ, μὰς πρόβησε· λέγε, εὐλογημένη.

Ἡ Σοφία ὠχρίσθη λιγὰκι καὶ εἶπε·

— Κόψε μιὰ μαργαρίτα καὶ ρώτησέ την.

Ἐκεῖ μέσα στὴν πρασινάδα, ἀσπρίζαν ἢ ἀσπροπέταλλαις καὶ χρυσόκαρδαις μαργαρίταις.

Ἡ Θεοδώρα, πῆρε στὰ χεῖρά της μιὰ μαργαρίτα καὶ τὴν ἐξεφύλλιζε μὲ προσοχή.

Ἡ Σοφία ἔβλεπε τὴν σκηνή, ἡ ὁποία ἐξηπλώνετο ὡς μανδύας σκοτεινῆς, διὰ νὰ σκεπᾶται τὰ ἀπαράμιλλα τῆς πόλεως καὶ κἄλλη.

Ὁ κ. Εὐτύχιος, ἐψιθύρισεν ὀλίγας λέξεις· ἡ Σοφία ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὰς σκέψεις της καὶ ἐνῶ ἔβαινε τὴν χεῖρά της, ἡ Θεοδώρα μὲ γέλοιο, ἔδωκεν εἰς τὸν κύριον Εὐτύχιον τὴν ξεφυλλισμένην μαργαρίταν καὶ εἶπε προσβλέπουσα τὴν Σοφίαν, ἡ ὁποία τὴν ἔβλεπε μὲ συγκίνησιν.

— Σὰς δίδω, κύριε Εὐτύχιε, μιὰ χρυσὴ καρδιά, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ φυλλοκαρδιά εἶπαν, ναί.

Ἐνὰ δάκρυο ὑπέτρεμεν εἰς τὰς βλεφαρίδας τῆς Σοφίας καὶ πολλὰ ἐκυλίνοντο εἰς τὰς παρειάς τοῦ κ. Εὐτυχίου, ὁ ὁποῖος ἔσφιξε τὴν χεῖρα τῆς Σοφίας καὶ εἶδε μὲ ἀγάπην, τὴν χρυσὴ τῆς μαργαρίτας καρδιά.

Ἦκουσαν λυγμούς καὶ ἔστρεψαν καὶ εἶδον τὴν θείαν, νὰ κλαίῃ μὲ χαρὰν, ἀλλὰ καὶ μὲ παράπονον.

Ὅλοι ὁμῶς ἐγέλασαν μὲ τὴν καρδιά των, ἅμα τὴν εἶδον.

Ἐκεῖνη δυσηρεστήθη. Τόσῳ γέλοιο ἦτο ἡ συγκίνησίς της;

Ἡ Θεοδώρα ἐγέλα ἀκόρη καὶ ἐπὶ τέλους εὔρε τὴν δύναμιν νὰ ξεκαρρῶσθαι τὸ καπέλο τῆς καλῆς θείας καὶ νὰ τῆς τὸ φορέσῃ διαφορετικᾶ... διότι ἀπὸ τὴν συγκίνησιν της, τὸ ἐφόρεσε ἀναποδᾶ.

* *

Ἡ Σοφία καὶ ὁ Εὐτύχιος προχωροῦν τώρα ἐμπρός, ἡ ἐπαίτις τρέχει ἀκούραστος· κατόπιν ἀπὸ ἑνὸς γέροντα, ὁ ὁποῖος ὁμῶς δὲν εἶναι εὐκολον θήρακα καὶ ἡ Θεοδώρα λέγει σιγὰ εἰς τὴν θείαν.

Ἡ μαργαρίτα εἶπε ὅτι, μὰ ἐγὼ εἶπα τὸ καί. Αὐτὸ φανερώνει, ὅτι ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ θέλησιν, ἐρωτᾶ ὅσους κρίνει ὀφνιμον νὰ ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ κἀμνε ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κἀμῃ.

Ὁ Εὐτύχιος λέγει μὲ τρυφερότητα.

— Σοφία μου, χρεωστῶ τὴν εὐτυχίαν μου εἰς μίαν μαργαρίταν; ναί;

— Ἡ καὶ μὲν ἡ Θεοδώρα ἠρώτησε τὴν μαργαρίταν· ἐγὼ ὁμῶς τὴν καρδιά μου.

Ὁ Εὐτύχιος, εἶδε τὴν ξεφυλλισμένη χρυσὴ καρδιά τῆς μαργαρίτας, καὶ εἶπε·

— Τί χρυσὴ καρδιά.

Τὸ σκότος ἐσκέπασε τὴν Χρυσούπολιν, ἀλλὰ ὥς ὁλόχρυσον ἐχύθη εἰς τὰς καρδίας τῶν φίλων μας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἰδε σελ. 101).

Βένιερος. — Νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι ὁ κόσμος αὐτὸ δὲν θὰ το ἐξετάσῃ. Θὰ ρίψῃ ὅλο τὸ βάρος ἐπάνω μας καὶ μὲ τὸ δίκην του. Εὐμορφο πρᾶγμα νὰ ἔχω ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν μου δυὸ κορίτσια μὲ τόση προικα καὶ νὰ δώσω τὸ ἓνα τοῦ ἀνεψιοῦ μου γρηγόρα-γρηγόρα, σὰ νὰ ἐφοβοῦνται μὴ μοῦ τὸ ἀρπάξουν.

Θεῶν. — Πῶς σκέπτεσαι ἔτσι...

Βένιερος. — "Οχι! αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ! "Ἀς περάσῃ καιρὸς, ἃς πάρουμε τὰ χρήματα ἃς τα τοποθετήσουμε καλὰ, ἃς ἐνηλικιωθῇ ὁ Γεώργιος— σέ δυὸ τρία χρόνια δηλαδή, — καὶ ἃς δώσῃ τὴν ἀδελφή του σέ ὅποιον θέλῃ... ἔστω καὶ εἰς τὸν Εὐτύχιον. Θάνατι ἐγὼ νὰ μὴ το κάμω. Ἐπειτα ἡ Οὐρανία, δόξα τῷ Θεῷ, εἶνε σέ ἡλικία ποῦ μπορεῖ νὰ περιμείνῃ. (εἰρωνικῶς) Ὁ ἀληθὴς ἔρως ὑποφέρει τὰς θυσίας. — "Ε, τί λές;

Θεῶν. — Τί νὰ πῶ! Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν σκέπτεσαι καλὰ. Γιατί θὰ μας κατηγορήσῃ ὁ κόσμος; Ἡ Οὐρανία δὲν εἶνε κανένα παιδάκι, καμμιὰ Ἀνθή, νὰ ποῦν πῶς τοῦ στήσαμε παγίδα! Ἐπειτα καὶ ὁ Εὐτύχιος εἶνε νέος καθὼς πρέπει, μὲ τὴν περιουσίαν του, μὲ τὴ θέσιν του, χωρὶς ὑποχρεώσεις... Δὲν εἶνε κανέναν ἀπὸ τὸ δρόμο, νὰ ποῦν πῶς μπαλώθηκε μὲ τὰ φέμματα!

Βένιερος. — Δὲν ἤξερες τὸν κόσμο... δὲν ἤξεύρεις τὸν κόσμο... Εἶναι περιττὸ νὰ γάνω λόγια... (Ἐγείρεται καὶ περιφέρεται σιωπηλὸς ἐπὶ τινα λεπτὰ). Τελος πάντων! Ἐγὼ τὸ θέλω καὶ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ το θέλῃς καὶ σύ. Θὰ σώσω τὴν ὑπόληψίν μου διὰ τῆς βίας καὶ θὰ διώξω τὸν Εὐτύχιον κακὴν-κακῶς.

Θεῶν. — Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ το κάμῃς.

Βένιερος. — Καὶ ἂν το ἔκαμνα;

Θεῶν. — Δὲν θὰ ἐσυμφωνοῦσα μαζί σου ποτέ.

Βένιερος. — Ὡστε θὰ πᾶς μὲ τοὺς ἐχθρούς μου...

Θεῶν. — "Ἄν νομίζῃς ἐχθρούς σου, ὅσους θέλουν τὸ δίκαιο καὶ τὸ σωστό.

Βένιερος. — Ἄ, ὦραϊα! Αὐτὸ λέγεται συμφωνία συζυγική. Πολὺ καλὰ... Καὶ εἶγες τόσον καιρὸ κρυφὸ παράπονο πῶς δὲν σε ἐλογάριαζα. Μὰ μήπως δὲν εἶσαι ἡ ἴδια καὶ τώρα ποῦ σε λογαριάζω; Λοιπὸν,